

ЛОГГІНОВ О.К. – ВІДКРИВАЧ ОСТЕОПОРОЗУ

Горбачук О. В., здобувачка вищої освіти ОП «Ветеринарної медицина»

Науковий керівник – **Стегней М. М.**, к. вет. н., доцент

Національний університет біоресурсів і природокористування України, м. Київ, Україна

Остеопороз – розповсюджене системне захворювання скелета, яке супроводжується зниженням міцності кісткової тканини і підвищеним ризиком переломів. Щорічно 20 жовтня відзначають Всесвітній день остеопорозу – однієї з основних проблем охорони здоров'я внаслідок високого поширення і остеопорозних переломів, які є причиною інвалідності та підвищеної смертності серед населення. За даними ВООЗ, остеопороз сьогодні вважається поширеним захворюванням, і за смертністю від його наслідків займає третє місце після серцево-судинних та онкологічних захворювань. Підтвердженням цього положення є те, що у 2000 р. була проголошена Міжнародна декада хвороб кісток і суглобів під егідою ВООЗ. За даними ВООЗ, у найрозвиненіших країнах Європи, США, Японії кількість людей, які хворіють на цю хворобу, становить 75 млн. (жінки хворіють на остеопороз у 4-7 разів більше, ніж чоловіки) [1].

В Україні кількість жінок, які хворіють на остеопороз становить: у віковій групі 50-59 років – 13% жіночого населення, у групі 60-69 років – 25% і 70-79 років – 60%. У чоловіків ці показники дещо менші і відповідно становлять 3, 10 і 22% [2].

Остеопороз поширений і серед тварин, і особливо у собак. У ветеринарній медицині, науковцем, який звернув особливу увагу на дане захворювання був ветеринарний лікар, магістр ветеринарних наук, тайний радник, Логгінов Олексій Кузьмич, випускник Харківського ветеринарного інституту (1870) [3, 4].

О.К. Логгінов народився у 1850 р. у Стрілецькому державному кінному заводі Старобільського повіту Харківської губернії, де його батько працював вчителем заводської школи. Двоюридний дід його – Мельников і тесть – Дудніченко були ветеринарами, що позитивно вплинуло на вибір спеціальності ветеринара. У 1866 р., в 16 років, він поступає у Харківське ветеринарне училище по 1-му розряду, яке у 1870 р. закінчив з відзнакою (cum eximia laude). Як стипендіат кінного заводу, був призначений молодшим ветеринаром Ново-Олександрівського державного кінного заводу. Через два роки був переведений на Лімаровську заводську конюшню, де відповідав за Лімаровським арабським розплідником.

Працюючи лікарем, він завідував двома школами для дівчат і хлопчиків при заводі і в останній школі викладав конярство. Під час холери 1871 р. допомагав медичному персоналу у ліквідації цієї хвороби.

У 1875 р. він був переведений Височайшим наказом у Тверське кавалерійське юнкерське училище ветеринарним лікарем і викладачем конярства. Крім того, він читав курсантам хімію та фізику. Він зумів у своїх учнях пробудити любов до коня і довіру до спеціаліста-ветеринара. В училищі він працював до 1892 р. У вільний час О.К. Логгінов працював у якості тверського земського лікаря.

У 1889 р. О.К. Логгінова направляють у Дерптський ветеринарний інститут для вивчення бактеріології. Там він захистив магістерську дисертацію на тему: „К вопросу об остеопорозе, как самостоятельной болезни лошадей” (1890). Своєю працею він вперше у світовій практиці звернув увагу на таку хворобу як остеопороз, яка властива не лише тваринам, але і людям. Це перша праця у світовій практиці і нині медики вважають О.К. Логгінова першовідкривачем цієї хвороби.

У 1892 р. О.К. Логгінова призначають окружним ветеринаром Київського військового округу. Впродовж роботи на цій посаді він підняв ветеринарну службу на самий високий рівень: були влаштовані ветеринарні лазарети, кузні, фельдшерські школи. При лазаретах існували похідні бактеріологічні лабораторії. Якщо ветеринарна служба округу до

О. К. Логгінова входила до складу військово-медичного інспектора, то командувач військами округу генерал Сухомлінов звернувся до міністерства внутрішніх справ, щоб виділили ветеринарію у самостійний орган. Все це заслуга О.К. Логгінова. За його участі у 1903 р. військова ветеринарія відділилася від військової медичної у округах, а з 1904 р. і від Головного військово-санітарного управління.

Його часто командували у різні регіони Росії для боротьби з небезпечними хворобами. У 1895 р. він був командирований в Уральську область, де керував оглядом 120000 коней з метою оздоровлення від сапу. Для боротьби з сапом у 1896 р. його командували у Таврійську губернію, а у 1899 р. – Приволзьку губернію.

О.К. Логгінов мав великий авторитет серед своїх колег і був членом-кореспондентом Юр'євського ветеринарного інституту, почесним членом Російського ветеринарного товариства, Варшавського товариства військових ветеринарних лікарів, Південно-Західного і Терського товариств ветеринарних лікарів.

Особливим визнанням заслуг О.К. Логгінова було обрання його почесним членом рідного інституту: „Логгінов А.К, тайный советникъ, окружной военно-ветеринарный инспекторъ Киевского Военнаго Округа”.

О.К. Логгінов мав усі ордени до ордена Станіслава I ступеня. Слід додати, що за участь у військових діях 1914 року, він був нагороджений (мова оригіналу): „Государь Инспекторъ Семилиственнейше соизволил пожаловать за отлично-усердную службу и труды, понесенные во время военных действий Орденъ св. равноапостольного князя Владимира 2-й степени – Начальнику ветеринарной части армий фронта, тайному советнику Алексею Логгинову (28 декабря 1914 года). Орденъ Белого Орла – Начальнику ветеринарной части армий фронта, тайному советнику Алексею Логгинову (31 января 1915 года)”.

Отже, вивчення питання історії виникнення остеопорозу у тварин і людей має важливе значення для сучасної науки, і в той же час ставить на вищий шаблон тих науковців-українців, які зробили світове відкриття і нині прославляють українську науку.

Бібліографічний список:

1. Цейтаин О.Я. Эпидемиология остеопороза // Вест. РАМН. – 2002. - № 3. – С. 54-57.
2. Поворознюк В.В. Международная декада заболеваний костей и суставов: участие украинской ассоциации остеопороза // Проблемы остеологии. – 2004 – 7. - № ¾. – С. 5-13.
3. Логгинов А.К. // Государственный архив Харьковской области. – Ф. 928. – Оп. 2. – Ед. хр. 13.
4. Тилахун Г.Е. Состояние костной ткани у некоторых животных в зависимости от вида, возраста и условий содержания. // Автореф. канд. дис. Киев. – 2000. – 18 с.